

היבטים לשוניים בפרשת צו סט
גם השנה יש כינוס בית ועד לשוחרי לשון הקודש בואו בהמונים והזמינו חברים!

דקדוקי מילים בפרשה ובהפטרה ובראשון של שמיני.

ו ב מוקדה: אין מפיק בה"א. תוקד בו: הטעם נסוג לת"ו.
ו ג ומכנסו-בד: העמדה קלה במ"ם
ו ה תוקד-בו: העמדה קלה בת"ו
ו ח והקטיר המזבח בשאר מקומות: והקטיר המזבח.
ו יא יאכלנה: הכ"ף בשווא נע ולא בחטף כפי שמופיע בחלק מהספרים.
ו יד על-מחבת בשמן תעשה מרבכת תביאנה: טעם טפחא בתיבת תעשה, המפסיק בטעות בתיבת מרבכת משבש את משמעות הפסוק
ו טו תקטר: הת"ו בקמץ קטן
ו יט המחטא יאכלנה: געיה בה"א והמ"ם אחריה בשווא נע, אין לקרא חטף פתח במ"ם ובכ"ף בהתאמה, אלא שווא נע וכן הוא בהמשך ז ג המכסה ועוד.
ו כ יזה מדמה על-הבגד אשר יזה: בשתי הפעמים הי"ד בחירק והקורא בפתח משנה משמעות
ז ח את-עלת איש: טעם נסוג אחור לעי"ן
ז ט תאפה: העמדה קלה בת"ו להדגשת הצירי שלא יישמע משקל פעיל. ומטעם זה להיזהר לא להבליע את הקמץ באל"ף.
ז יח לא יחשב לו פגול יהיה: יש להחיש את קריאת תיבת לו להסמיכה לתיבה שלפניה שיישמע: לא יחשב לו, פגול יהיה ולא: לא יחשב, לו פגול יהיה
ז לו משחו: המ"ם בקמץ קטן
ח ז ויאפד: האלף בשווא נח ויש לעצור מעט בקריאת המילה הבאה.
ח לג מלאת: האלף אינה נקראת, כאילו כתוב 'מלת'

הפטרת שבת הגדול מלאכי ג ד-כד:

מילים שו"ו ההיפוך לעתיד עשתה למלרע (גם בהפטרת עולותיכם): וקרבתו וגערתי וחמלתי והפיתו; ודברת ואמרת והשבתו

ה במכשפים ובמנאפים: תיבה ראשונה, געיה בה"א ועם זאת המ"ם בשווא נח, תיבה שנייה, אין געיה בה"א והמ"ם בשווא נח
ח קבענוד: געיה בב"ת, יש לקרא בהעמדה קלה שם למנוע הבלעת העי"ן
יא באכל: במלרע
יג חזקו: געיה בחי"ת בקמץ רחב והזי"ן בשווא נע

1 לא כל שווא הבא אחרי תנועה קטנה וגעיה לצדה הופך אוטומטית לשווא נע! ועיין הערה הבאה.
2 ר"מ ברויאר בסוף התנ"ך מוסד הרב קוק עמ' תד אמצע פסקה ראשונה: "אם התבה מוטעמת בטעם מפסיק, הרי הגעיה היא ע"פ רוב כבדה סדירה והשווא שלאחריה הוא שווא נח. אולם אם התבה מוטעמת במשרת הרי טיב הגעיה אינו ברור ברוב כתבי היד העתיקים. אך בנוסח הכתר אפשר להבחין: אם הגעיה סמוכה לחטף פתח הרי זו געית ה"א והשווא שלאחריה הוא נע; ואם הגעיה סמוכה לשווא פשוט הרי זו געיה כבדה סדירה והשווא שלאחריה הוא נח". כללים אלה אינם מוחלטים לגמרי, אבל בנוסח הנביאים שרובם ככולם נשתמרו בכא"צ יש לנו הכרעה. כאן במכשפים בטעם פשוטא מפסיק ולכן השוא נח.

יז וְהָיוּ לִי: טעם נסוג אחר לה"א
יח צְדִיק לְרֵשָׁע: הלמ"ד בשוא, לא בקמץ.
יז כג אֱלֹהִים: ואין לקרא כאן אליהו!

ראשון של שמיני:

ט ד נְרָאָה: האל"ף בקמץ.
ט ו וִירָא: הוא"ו בשווא נע ולא בפתח
ט טו וַיַּחַטְּאֵהוּ: הטי"ת בשוא נע בגלל הדגש. לא וַיַּחַטְּהוּ!